

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 318/2026
12.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Дарка Митића, због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу 11Кж.1 511/24 од 18.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу 11Кж.1 511/24 од 18.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К бр. 20/23 од 30.04.2024. године окривљени Дарко Митић оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5) Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 18 година и 6 месеци и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. у вези члана 60. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 20 година у коју се урачунава време проведено у притвору од 22.11.2019. године до упућивања окривљеног у установу за издржавање кривичних санкција. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде, док је оштећена ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 11Кж.1 511/24 од 18.07.2025. године, делимично је усвојена жалба окривљеног Дарка Митића и жалба његових бранилаца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милана Петровића и адвоката Тихомира Крстића и пресуда Вишег суда у Нишу К бр. 20/23 од 30.04.2024. године је преиначена, тако што је окривљени Дарко Митић оглашен кривим да је извршио кривично дело убиство из члана 113. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 14 година, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и стављање

у промет оружја и експлозивних материја из члана 438. став 4. у вези става 1. КЗ му је утврђена казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, па је осуђен на јединствену казну у трајању од 16 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притовору од 22.11.2019. године до упућивања окривљеног у установу за издржавање кривичних санкција, док су жалба ВЈТ у Нишу, у целости и жалба окр.Дарка Митића и његових бранилаца у осталом делу, одбијене као неосноване, а пресуда Вишег суда у Нишу К бр. 20/23 од 30.04.2024. године, у непреиначеном делу потврђена. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и то 40.000,00 на име судског паушала и 8.800,00 динара на име трошкова кривичног поступка, као и да плати трошкове ошт. АА и то пред судом правног лека у износу од 63.000,00 динара, у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу захтев за заштиту законитости благовремено је поднео јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји и сагласно члану 492. став 1. тачка 3. ЗКП, утврди да је побијаном другостепеном пресудом повређен закон у корист осуђеног.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и, у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажном пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене наводи изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости јавног тужиоца је недозвољен и нема прописан садржај.

У поднетом захтеву, јавни тужилац Врховног јавног тужилаштва као разлог подношења истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те повреду члана 114. став 1. тачка 5) и члана 54. став 1. и 3. КЗ, наводима да је изрека другостепене пресуде противречна разлозима, односно наводи разлога пресуде су противречни изреци, а изрека пресуде је неразумљива, те да је суд неправилно квалификовао кривично дело као убиство из члана 113. КЗ, а квалификаторне околности погрешно квалификовао као отежавајуће околности, који разлози представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране јавног тужиоца.

Образлажући поднети захтев, јавни тужилац указује да упркос неспорно утврђеним чињеницама од стране другостепеног суда – да је осуђени испалио у оштећеног 12 хитаца од чега су 10 погодили виталне органе покојног, да је он лишен живота испред врата породичне куће на улазу у гаражу када су се у кући налазиле супруга и његова малолетна ћерка, колико дуго је окривљени планирао освету, на који начин је прикупљао сазнања о кретању и навикама оштећеног, доводећи у везу догађај о паљењу аутомобила у власништву окривљеног од стране оштећеног, што све према закључку јавног тужиоца оправдава квалификаторну околност у смислу безобзирне освете, другостепени суд противречно својим закључцима оглашава окривљеног кривим за кривично дело убиство из члана 113. КЗ, а не тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5. КЗ, иако је како првостепени, тако и другостепени суд, описао безобзирност освете,

што све укупно чини разлоге пресуде противречним изреци, а изреку неразумљивом јер није јасно коју квалификацију другостепени суд образлаже у побијаној пресуди.

Одредбом члана 484. ЗКП предвиђено је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.), а јавни тужилац у свом захтеву не наводи нити образлаже у чему се састоји неразумљивост изреке побијане пресуде, те у погледу повреде из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП захтев нема прописан садржај.

У делу захтева којим указује да је изрека пресуде противречна разлозима, односно разлози пресуде противречни изреци, јавни тужилац такође не опредељује који разлози из образложења другостепене пресуде су противречни са изреком пресуде, (у којој иначе није наведена квалификаторна околност – поступање из безобзирне освете, док је у разлозима пресуде на страни 11 наведено да нема доказа да је оптужени био мотивисан безобзирном осветом), већ суштински оспорава правилност закључивања суда да нема доказа о поступању окривљеног из безобзирне освете, наводима да утврђене чињенице, по ставу јавног тужиоца, оправдавају квалификаторну околност у смислу безобзирне освете, чиме суштински полемише са утврђеним чињеничним стањем од стране другостепеног суда у погледу недоказаности мотива извршења дела. На овај начин јавни тужилац указује на повреду закона из члана 440. ЗКП која не може бити разлог подношења захтева за заштиту законитости.

Надаље, у делу захтева којим се указује на неправилну примену одредаба члана 113. КЗ и 54. КЗ, јавни тужилац наводи да је другостепени суд у образложењу пресуде навео као утврђену чињеницу да је побуда осуђеног била освета због паљења кола његове супруге, који наводи су у супротности са стањем у списима, јер на страни 19. другостепене пресуде управо суд закључује да лишење живота оштећеног руковођено безобзирном осветом остаје само у домену претпоставки и да сумња да је возило запаљено од стране покојног није довољно да се закључи да је ван сваке сумње оптужени лишио живота покојног руковођен осветом.

По ставу Врховног суда и овим наводима, као и наводима да је суд неправилно применио одредбу члана 54. КЗ квалификујући квалификаторне околности као отежавајуће околности, у суштини се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у погледу побуде осуђеног, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, а не на противуречност разлога пресуде изреци односно изреке разлозима пресуде, како је определено у захтеву за заштиту законитости.

Одредбом члана 485. став 2. у вези става 1. ЗКП прописано је да повреда закона у смислу става 1. тачка 1) овог члана постоји ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређена одредба кривичног поступка или ако је на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно примењен закон.

Како из цитиране одредбе произлази да овај ванредни правни лек не може бити поднет због повреде из члана 440 ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости јавног тужиоца оценио као недозвољен, на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП и донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић